

Een hart voor Ninove

Maandelijks gaan we langs bij een interessante Ninovieter, een inwoner met een verhaal. Deze keer bellen we aan bij Tomas Arents. Hij verzamelt al jaren alles wat met onze stad en haar geschiedenis te maken heeft. Wij gingen snuisteren door zijn collectie en deden heel wat verhalen op.

Dag Tomas, jij bent Ninovieter in hart en nieren, speelt dat mee in jouw verzamelwoede?

“Daar begint het allemaal natuurlijk (lacht). Ik ben opgegroeid in Ninove, Meerbeke eigenlijk, en ben er ook altijd naar school gegaan. Nu woon ik pal op de gemeentegrens tussen Nederhasselt en Aspelare. Al m’n hele leven woon ik in deze stad. Ik heb ook altijd in het Ninoofse verenigingsleven gezeten. Zo speelde ik jaren voetbal bij Denderwindeke en nu zit ik bij carnavalsgroep Mismieësterd.”

Hoe is dat verzamelen juist gestart?

“Dat is eigenlijk stomweg begonnen in de coronatijd, door een vriend die me een glas toonde van brouwerij Slaghmuylder. Ik vond dat wel een leuk en mooi glas en nam dit mee naar huis. Van dat ene glas ging het al snel naar twee, drie en meer glazen. Die stonden allemaal uitgestald op een lang dressoir en toen dat bijna vol begon te geraken, merkte ik toch dat ik precies aan een verzameling begonnen was (lacht).”

Ik merk dat de kast intussen bijna uitpuilt. Zit die bomvol bijzondere glazen?

“Ik ben gestart met glazen, maar die vind je niet altijd even makkelijk. Natuurlijk heb je enkele veelvoorkomende exemplaren, maar de speciale glazen zijn moeilijker te vinden. Daarom is mijn zoektocht met de tijd verbreed en veralgemeend naar alles wat met onze stad te maken heeft. Sommige voorwerpen in mijn collectie zijn bijvoorbeeld enkel geproduceerd in Ninove. Een grote affiche, tekeningen, verschillende pakjes ‘stekeskes’, memorabilia van Ninoofse bedrijven of zelfs asbakken uit restaurants ... Ik heb echt heel wat in die uitpuilende kast staan (lacht).”

Niet alle stukken zijn even makkelijk te vinden, zeg je. Hoe verloopt jouw zoektocht dan meestal?

“Een groot deel van mijn verzameling bestaat uit objecten die ik gekregen heb. Daar ben ik de schenkers echt super dankbaar voor, want het is dankzij hen dat ik zo’n uitgebreide collectie heb. Verder schuim ik natuurlijk regelmatig tweedehandssites af, breng ik bezoekjes aan de Kringwinkel en ook geen enkele Ninoofse rommelmarkt sla ik over. In plaats van gericht op zoek te gaan, wacht ik tegenwoordig liever af wat er op mijn pad komt. Soms durf ik zelfs aan te bellen bij een huis, wanneer ik iets leuk zie hangen aan de ruit bijvoorbeeld. Dat is niet altijd met de intentie om te kopen, maar ik kom ook graag het verhaal te weten achter een bepaald stuk. Daar zijn al heel vaak leuke en interessante gesprekken uit voortgevloeid.”

Is dat wat het zo interessant maakt voor jou? De verhalen achter de stukken?

“Zeker, al is de zoektocht even leuk. Maar elk voorwerp heeft inderdaad zijn eigen verhaal, en dat maakt het nog boeiender. Mijn vrienden en familie kennen intussen al heel wat van die verhalen. Maar als hier iemand nieuw over de vloer komt, durf ik mezelf toch al snel te verliezen in alle verhalen, tijdens mijn eigen mini-rondleiding (lacht). Het is ook leuk om zulke dingen, hoe onnozel of klein ze soms ook lijken, niet verloren te laten gaan. Er wordt veel weggegooid door de mensen, maar voor mij heeft zelfs het kleinste stickertje of boekje een waarde.”

Zijn er bepaalde stukken die je zeker nog in je verzameling zou willen?

“Een verzameling als deze stopt nooit, dus natuurlijk heb ik nog enkele dingen op het oog. Vooral oude glazen van Witkap of Slaghmuylder die heel moeilijk te vinden zijn, zoals bijvoorbeeld de geëmailleerde ‘boerkes’ van vroeger. Die zie je zelden. Daarnaast heb je een hele collectie aan glasramen van onze stad en om die volledige reeks te hebben, moet ik er nog twee vinden. Ik heb al heel wat leuke spullen, en natuurlijk zijn er nog items die ik graag in mijn verzameling zou hebben, maar je moet ook kritisch blijven over de prijs die je ervoor gaat betalen. Je merkt dat er de laatste jaren toch meer belangstelling voor zulke verzamelstukken is gekomen, ook bij jonge mensen. Dat maakt de zoektocht niet makkelijker.”

Een trend die jij gestart bent?

“Nee, dat zeker niet (lacht). Ik was absoluut niet de eerste hoor, maar vroeger gebeurde dit meer in een soort anonimiteit. Een jaar of drie geleden heb ik voor het eerst een tekst online gezet waarin ik vertelde wat ik zoal doe en zoek. Het aantal reacties toen lag merkbaar lager dan de veelheid aan berichten en vragen op sociale media vandaag. Een soort community, zo kan je het ondertussen wel noemen. Die populariteit maakt dat bepaalde stukken wel moeilijker te vinden worden. Maar dat die interesse toeneemt, vind ik zeer fijn. Dat de prijzen hetzelfde doen, is natuurlijk iets minder leuk voor mij (lacht). Maar kijk, iedereen heeft een hobby. Als ik zou gaan voetballen of padellen, dan kost mij dat ook geld.”

Als ik het zo hoor, zal die kast wel nog wat uitbreiden?

“Ik stop niet met zoeken, ik doe voort. Ondertussen staat er in de garage ook al een heel deel en heb ik nog veel kadertjes die een plekje moeten krijgen in huis. En toch blijf ik nieuwe dingen vinden. Ergens weet je wel wat er allemaal bestaat, juist omdat je er zo mee bezig bent, maar er blijven stukken opduiken waar je niet van op de hoogte was. Dat maakt het gewoon zo leuk om doen. Ook nieuwe dingen die verschijnen, blijf ik in huis halen. Ik ben dus zeker nog niet klaar. Mensen die nog schatten op zolder vinden, mogen mij altijd een berichtje sturen.”